

Durmuş Hocaoğlu

Türkiye Bir “Müdâhale”ye Mâruz Bırakılmaya Zorlanıyor

Yeniçağ, “Analiz”, 16 Şubat 2007, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 491; 2007-006; Şubat-02

YENİÇAĞ

NOT: Bu yazının basılı metni birkaç cümle kısaltılmıştır — D.H.

Nasıl ki bilgisayarlar, çipleri aşırı ısındığı zaman çalışmakta zorlanırlar, programları yavaşlamaya başlar, kilitlenmeye doğru gider ve hattâ en nihâyetinde bütünüyle kontrol dışına çıkarsa, akıl da öyle: O’nun da çipi var, tıpkı, bilgisayarlar gibi, çalışıkça ısınıyor, burası normal; ancak, ısınma aşırı raddelere doğru yürümeye başlayınca pogramlar da yavaşlıyor, komutları algılamakta zorlanıyor ve hattâ en nihâyetinde duruveriyor: İşte “akıl tutulması” denilen şey bu olsa gerek, zâhir.

İmdi, memleketimizde böyle bir hâl var: Vaziyet git-gide ciddiye kesbediyor ve biz de bir akıl tutulması içine doğru sürükleniyoruz – en azından, sürüklenmemiz isteniyor; onun için derim ki, aklımızın çipini soğutmamız. Çünkü O’na ihtiyâcımız var, her zaman; ekmezsiz susuz da oluruz icâbında, ama O’nsuz olamayız. Bacon, çünkü, der, ondan başka âletimiz yok. Ben Bacon’dan daha fazlasını diyorum: Mutlak anlamda her problemin altından kalkabilme kaabiliyeti elbette yok, ancak, Yaradan Rabbim O’ndan müteaddid kereler övgü ile söz ettiğine ve iyi kullanmadığımız zamanlarda da ihtar ve tekdîr ettiğine göre, bir hikmeti olmalı; elbette var hikmeti: Demek ki işe yarıyor; ancak, tozunun pasının silinip, çipinin soğuk tutulması şartıyla.

Bilgisayarların çipini ısıtan – bütün elektrikli cihazlar gibi- aşırı akımlardır. Dikkat: “akım” değil, “aşırı akım”; akım olmadan hiçbir elektrikli cihaz çalışmaz, bahse konu olan, aşırıdır. Akılda da aynen öyle: Aşırı akım, akıla dokunuyor. Akıla ziyan veren aşırı akımın kaynağı aşırı heyecandır; nasıl ki akımsız elektrikli cihaz çalışmaz ise heyecansız da akıl çalışmaz – çünkü sâdece ölülerde heyecan yoktur; ancak aşırısı... işte o olmaz. Bu söylediklerim sâdece bir metafor değil, ferdî planda fizyolojik bir vâkıa da aynı zamanda.

Şu hâlde kendimize dikkat etmeliyiz; aksi takdirde, aklımızın durayaz olduğu yerde anomaliliklere duçar oluruz ki burası da tamı tamına, Kur’ân-ı Kerîm’de vurgu ile belirtildiği gibi, aklını kaybettiği için helâk olan kavimler cümlesine katılma noktasıdır.

Şu hâlde kendimize dikkat etmeliyiz ve bunun için de, Alain’in belirttiği gibi, düşünmek için durup, derin bir soluk almalıyız. Durmak ve derin bir soluk almak ve düşünmek; yâni heyecansız, telâşsız, soğutulmuş bir akıl ile muhâsebede bulunmak. Hâlbuki şimdi bu memlekette bunun aksi icrâ ediliyor; tansiyon durmadan yükseliyor / yükseltiyor, akımlar büyüyor ve tabiatıyla, akıllar devre dışı kalıyor, anomalilikler artıyor...

Şimdi akli soğutmanın tam zamanı.

İddialı konuşmayı doğru bulmuyorum; ama elimden geldiğince soğutulmuş bir akıl ile düşündüğümde varmış olduğum şahsî kanâatime nazaran, hulâsa edilecek olursa, vaziyet şudur: Türkiye, şimdilik henüz o kadarı görünmüyor olabilirse de, Irak benzeri dahi, mutlaka çok ciddî sûrette göz önünde bulundurulması gereken bir müdâhale ortamının içine çekilmek isteniyor. Bir önceki yazımın hitâmına doğru, Hrant'ın iyi seçilmiş zavallı bir kurban olduğunu söyledikten sonra, Anatole France'ın Fransız İhtilâli'nin kan çılgınlığını destanlaştırdığı “İlâhlar Susamışlardı”sına (Les Dieux Ont Soif) atfen “öyle görünüyor ki bu mes'ele bu kadarla da kalmayacak, daha da alevlenecek gibi; çünkü zannımca ilâhların susuzluğu dinmiş gözüküyor” derken kastettiğim budur: İlâhlar, Türkiye'ye müdâhalede bulunulmasını istiyor ve Hrant da, Ermeniler de hakikat hâlde – ve elbette ve hiç şüphesiz – kimselerin umurunda değil, sâdece o hedefe varmak için kullanılacak basit birer vâsıtâ; ama iyi ve müessîr bir vâsıtâ.

Aslında senaryo, soğutulmuş bir akılla tefekkür edilince hiç de karmaşık olmadığı âyan beyan görülebilecek kadar basit: Zâten bütün dünyada, devlet geleneğini kaybetmiş devletimizin basîretsiliğinin de bir numaralı katkısıyla, Ermeni dâvâsını kaybetmenin ve tarihe, katil bir millet ve kaatil bir devlet olarak tescil edilmenin sınırında duruyoruz; işin doğrusu budur. Üstelik, artık içeriden ise, Ermeniden de Ermeni yandaşlarla bu tez daha da pekiştirilmekte – “haydi çocuğum biz bir milyon Ermeni ve otuzbin Kürt kestik de, kap Nobel'i” sloganı da bu dâhilî işbirlikçiliği iyice câzip hâle getirdi. Şimdi sıra geldi, işbu “sâbıkah, eli kanlı, gözü dönmüş” kaatil devletin ve kaatil milletin bir yandan tarihteki cürümlerinin hesabını sorarken diğer yandan da yeni cinâyetler işlemesine mâni' olmağa.

Ama bu nasıl mümkün olabilir?

Elbette müdâhale ile; tabî “insanlık” adına.

